

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry ve věci

žalobce: **Y. Y.**, narozený X
státní příslušnost X
bytem X
zastoupený JUDr. Milanem Ježkem, advokátem
se sídlem Za Pilou 832, 561 69 Králíky

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,
poštovní schránka 155/S0

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 9. 2021, č. j. MV-114607-6/SO-2021, ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl žalobou v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 6. 2021, č. j. OAM-22773-13/PP-2020. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu uvedeného v § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a téhož zákona.

II. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost a nezákonnost a vrácení věci k dalšímu řízení žalovanému. Nepřezkoumatelnost spatřoval v nedostatečném odůvodnění závěru o obvyklé výši starobního důchodu na Ukrajině, ohledně níž žalovaný pouze konstatoval, že je mu tato skutečnost známa z úřední činnosti. Naopak žalobce dostatečně prokázal svou závislost na výživě syna J. J., který je občanem České republiky. Žalobce tvrdil, že jeho jediným příjmem na Ukrajině je starobní důchod 2 122 UAH (cca 1 680 Kč). Jeho životní náklady na stravu, bydlení v rodinném domě, oblečení, léky není žalobce schopen ze svého starobního důchodu pokrýt a je tak závislý na výživě svého syna. Žalobce nesouhlasil se skutkovými závěry žalovaného ohledně životních nákladů na Ukrajině. Rekapituloval ceny běžných potravin, které jsou vesměs srovnatelné s cenami v České republice. Mimo to se žalobce léčí s hypertenzí, k čemuž doložil lékařskou dokumentaci. Syn žalobce jej v posledních deseti letech každoročně podporoval částkou kolem 20 tis. Kč. Kromě toho je žalobce od 11. 8. 2021 zaměstnán u firmy Tomáš Kašpar, s. r. o. s pracovní smlouvou na dobu určitou.

III. Shrnutí vyjádření žalované

3. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby. Uvedla, že při rozhodování o tom, zda lze cizince považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, je kromě příbuzenského vztahu třeba prokázat alespoň jednu ze dvou dalších podmínek, a to buď závislost z důvodu uspokojování základních životních potřeb buď na výživě, nebo jiné nutné péči, poskytované žadateli občanem Evropské unie. Žalobce byl ve správním řízení poučen, jak takovou závislost prokázat. Byl poučen, že závislostí se rozumí faktický stav spočívající v tom, že osoba není schopna bez pomoci uspokojovat své základní životní potřeby. Žalobce ve správním řízení tuto závislost na péči tvrdil, ale neschopnost zvládat úkony běžného života neprokázal. Tvrzení o závislosti odporuje i skutečnost, že má na území České republiky v současnosti zajištěno zaměstnání. Konečně žalovaný uvedl, že žalobce může nadále pobývat se synem a jeho rodinou na základě jiných institutů upravených zákonem o pobytu cizinců.

IV. Jednání

4. Krajský soud projednal věc při veřejném jednání, konaném dne 30. 3. 2022.
5. Žalobce odkázal na podanou žalobu. Doplnil, že v České republice pobýval od listopadu 2020. Od 7. 8. 2021 si zajistil práci, aby nebyl odkázán na výživu syna a mohl se podílet na nákladech domácnosti. 27. 12. 2021 opustil Českou republiku, protože mu skončila platnost víza, a odcestoval na Ukrajinu. Do České republiky se vrátil 27. 2. 2022, nyní zde pobývá na základě víza za účelem strpění po dobu 1 roku. Žalobce uvedl, že nyní má novou pracovní smlouvu u firmy TOMÁŠ KAŠPAR s.r.o. jako dělník pilařského provozu na plný pracovní úvazek se sjednanou mzdou 110 Kč/hod. Žalobce dále uvedl, že skutečnost, že pracuje, nemůže svědčit v jeho neprospěch. Tím, že si získává prostředky prací, nečerpá peníze ze systému státní sociální podpory a nezatěžuje tak státní rozpočet. Zamítnutí žádosti považuje za zásah do soukromého a rodinného života, když je v jistém smyslu i psychicky závislý na synovi; kromě toho doma na Ukrajině nemá žádné příbuzné, kteří by mu v případě potřeby mohli poskytnout pomoc. Žalobce poukázal na úmrtí manželky a také na své zdravotní obtíže.
6. Pověřená pracovnice žalované odkázala na dřívější písemné vyjádření. Setrvala na závěru, že žalobce není rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Nebylo prokázáno, že by byl závislý na výživě syna. Naopak bylo prokázáno, že je schopen žít sám, odděleně od syna, je schopen práce. Pověřená pracovnice dále poukázala na ustanovení § 6 odst. 7 zák. č. 65/2022 Sb., z něhož vyplývá, že i v případě, že by bylo žalobě vyhověno, by správní řízení muselo být zastaveno s ohledem na mechanismy dočasné ochrany.
7. Dokazování nebylo prováděno.
8. Závěrem strany setrvaly na svých procesních stanoviscích.

V. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).
10. Žaloba není důvodná.
11. Z předloženého správního spisu plyne, že žalobce podal dne 7. 12. 2020 žádost o povolení k přechodnému pobytu. K žádosti přiložil kopii cestovního pasu, kopii občanského průkazu syna J. J., synův rodný list, rozhodnutí Obecního úřadu Červená Voda o změně příjmení syna žalobce, doklad o zdravotním pojištění, doklad o zajištění ubytování. Správní orgán prvního stupně vyzval žalobce dne 26. 1. 2021 k odstranění vad žádosti spočívající v předložení dokladu prokazujícího účel pobytu k prokázání, že je žalobce rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců; k tomu žalobci stanovil lhůtu 30 dnů spolu s poučením o tom, že nedoložení požadovaného bude mít za následek pro žalobce nepříznivé rozhodnutí ve

věci. Žalobce následně správnímu orgánu prvního stupně doložil úmrtní list manželky, čestné prohlášení syna o tom, že se žalobce o sebe neumí postarat, neumí si uvařit ani vyprat. Součástí správního spisu je dále úřední záznam Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 8. 2. 2021, o provedení pobytové kontroly dne 26. 1. 2021, během které hlídka policie žalobce nezastihla, hovořila s jeho snachou, která sdělila, že žalobce odcestoval na návštěvu dcery do Belgie. Opětovná pobytová kontrola byla provedena 3. 2. 2021, žalobce opět nebyl zastížen. Snacha žalobce uvedla, že její tchán nepotřebuje celodenní péči, jen si neumí vyprat ani uvařit. 18. 6. 2021 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí, kterým žádost žalobce zamítl.

12. V odvolacím řízení žalobce předložil sestavu o převodech peněžních prostředků, z níž vyplývá, že syn žalobce zasílal k rukám své matky – manželky žalobce – ve dnech 9. 5. 2019, 3. 2. 2020 a 27. 4. 2020 částky 2 352,56 UAH, 3 571,00 UAH a 2 621,00 UAH. Předložil dále čestné prohlášení syna žalobce, že každý rok při návštěvě rodičů jim daroval částku cca 400 EUR na nákupy dřeva, základního oblečení, obuvi, vybavení domácnosti apod. Předložil i potvrzení ukrajinských orgánů ohledně výše starobního důchodu, výpis úhrad dodávek elektrické energie, potvrzení o nákladech na otop, lékařskou dokumentaci.
13. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumával napadené rozhodnutí, vycházející ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí žalovaného přitom v rámci soudního přezkumu posuzoval jako jeden celek (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 8. 2017, č. j. 6 As 22/2017 – 37; ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 As 254/2015 – 27; ze dne 8. 6. 2017, č. j. 9 As 101/2016 – 62).
14. Protože žalobce kromě jiných vznesl i námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, krajský soud se nejprve musel vypořádat s touto námitkou. Krajský soud konstatuje, že tuto námitku neshledal důvodnou. Obecně platí, že přezkoumatelnost je formálně-kvalitativním atributem správního rozhodnutí a je podmínkou pro jeho meritorní přezkum. V projednávané věci krajský soud konstatuje, že rozhodnutí (jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tak napadené rozhodnutí žalovaného) jsou srozumitelně odůvodněna – lze z nich seznat, jakými úvahami se správní orgány řídily při hodnocení právních a skutkových otázek, a to v té míře, aby bylo možno rozhodnutí podrobit věcnému přezkumu.
15. Žalobce konkrétně namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí v otázce obvyklé výše starobního důchodu. Žalovaný zde konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že žalobcův starobní důchod odpovídá výši důchodu na Ukrajině obvyklé. Platí, že každá skutečnost, z níž správní orgán v řízení vychází, musí být zásadně předmětem dokazování. Výjimku tvoří skutečnosti obecně známé (notoriety) a skutečnost úředně známé, které prokazovány být nemusí. Platí ovšem, že by správní orgán měl vždy uvést, z jakého konkrétního řízení jsou mu známy skutečnosti, které označil za úředně známé. To žalovaný v projednávané věci neučinil a přezkoumat správnost jeho závěru o obvyklé výši starobního důchodu na Ukrajině lze tedy jen velmi obtížně.

Nedostatek přezkoumatelnosti v dílčí otázce však ještě nemusí činit nepřezkoumatelným rozhodnutí jako celek – a také v projednávané věci nečiní, neboť otázka obvyklé výše starobního důchodu nebyla otázkou, na níž by zcela bezvýhradně záviselo posouzení žalobcovy žádosti.

16. Napadené rozhodnutí tak bylo možné věcně přezkoumat. Předmětem přezkumu byla především otázka, vymezená základním žalobním bodem, zda žalobce je rodinným příslušníkem ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Krajský soud se dále zabýval námitkou nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce.
17. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *„[r]odinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek [...], pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem [...].“*
18. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[r]odinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.“*
19. Podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *„[m]inisterstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.“*
20. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2021, č. j. 2 Azs 63/2021-63, vyplývá, že § 15a zákona o pobytu cizinců týkající se definice rodinných příslušníků je nutné vykládat v souladu s právem EU, konkrétně s čl. 2 odst. 2 a čl. 3 odst. 1 a 2 směrnice 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále „Směrnice“). Pojem „být závislý na výživě“ je třeba vyložit s ohledem na pojem transponovaného čl. 2 bod 2 písm. d) Směrnice „být vyživován“. Ze závěrů rozsudku Soudního dvora ze dne 16. 1. 2014, Reyes, C-423/12, vyplývá, že „skutečnost, že rodinný příslušník je z důvodu takových osobních okolností, jako jsou jeho věk, odborná kvalifikace a zdravotní stav, považován za osobu mající rozumné vyhlídky najít si zaměstnání a kromě toho má v úmyslu v hostitelském členském státě pracovat, nemá vliv na výklad podmínky ‚být vyživován‘, jež je uvedena v tomto ustanovení“. Ačkoliv se uvedená judikatura vztahovala konkrétně ke zletilému závislému potomku občana EU, je nepochybně aplikovatelná i na závislé předky občana EU. Obecně tedy není podstatná *možnost* rodinného příslušníka zajišťovat si výživu; podstatné je, zda situace závislosti existuje v okamžiku, kdy rodinný příslušník žádá o připojení k občanu EU, kterým je vyživován (např. rozsudky Soudního dvora ze dne 16. 1. 2014, Reyes, C-423/12, bod 30, a ze dne 9. 1. 2007, Jia, C-1/05 bod 37).

21. Právě uvedený závěr, tedy nutnost posouzení existence závislosti v okamžiku, kdy rodinný příslušník žádá o připojení k občanu EU, je nutné na projednávanou věc aplikovat v souladu s procesními zásadami správního řízení a také v duchu zásad právní úpravy zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 1 As 24/2011-79, pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoli v době zahájení řízení (srov. § 96 odst. 2, § 90 odst. 4 nebo § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád). Bylo by současně proti smyslu a účelu právní úpravy, provedené zákonem o pobytu cizinců, kdyby bylo nutno v projednávané věci formálně vycházet ze skutkového stavu, jaký tu byl v době rozhodování správního orgánu prvního stupně, a nebylo by možné přihlídnout k tomu, že již v odvolacím řízení nastala skutečnost, odůvodňující i z moci úřední ukončení pobytového oprávnění, o němž se v řízení rozhodovalo. Ostatně i již zmíněná procesní zásada, vyjádřená v § 75 odst. 1 s. ř. s., koncentruje soudní přezkum zásadně na skutkový stav, jaký tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí, zde tedy rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu.
22. Na základě tvrzení žalobce, které žalovaný nespороval, vyšlo v řízení před soudem najevo, že žalobce byl od 11. 8. 2021 do 31. 12. 2021 zaměstnán jako dělník pilařského provozu u firmy TOMÁŠ KAŠPAR s. r. o. Pracovní poměr pokračuje dále od 7. 3. 2022 do 31. 12. 2022. V době vydání napadeného rozhodnutí byl tedy žalobce výdělečně činný na plný pracovní úvazek s měsíční mzdou okolo 16 000 Kč hrubého. Byť z této skutečnosti napadené rozhodnutí nevychází, jde o skutečnost, která existovala v době vydání napadeného rozhodnutí, a vyšla-li v řízení před soudem najevo, lze z ní v řízení před soudem vycházet v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k této okolnosti se tedy nejeví, že by žalobce v době vydání napadeného rozhodnutí byl osobou závislou na výživě svého syna ve smyslu uspokojování základních životních potřeb. Žalobce tedy v době vydání napadeného rozhodnutí nesplňoval podmínky § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. I pokud by – hypoteticky – rozhodnutím správního orgánu bylo žádosti žalobce o trvalý pobyt vyhověno, v době rozhodování žalovaného zde byly okolnosti, které by podle § 87f odst. 1 zákona o pobytu cizinců odůvodňovaly ukončení přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie z moci úřední. Závěr žalovaného by tak ani v případě, že by předmětnou skutečnost zohlednil, nemohl být jiný a napadené rozhodnutí z hlediska skutkového stavu, který tu objektivně byl v době jeho vydání, ob stojí.
23. Ve správním řízení nevyšla najevo ani skutečnost, která by odůvodňovala závěr o závislosti na jiné nutné péči svého syna ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobce tvrdil, že se léčí s vysokým krevním tlakem; netvrdil však již konkrétně, jakou péči v souvislosti s tímto onemocněním vyžaduje a do jaké míry je tato péče nutná. Nelze přehlédnout, že ze správního spisu se podává, že žalobce nevyžaduje celodenní péči, jen si neumí uvařit a vyprat (takto se vyjádřila žalobcova snacha, s níž žije ve společné domácnosti). Dále se ze správního spisu podává, že žalobce cestoval sám za dcerou do Belgie a zpět, dále cestoval na Ukrajinu, kde nějaký

čas samostatně pobýval, a následně se opět vrátil zpět do České republiky. Tyto okolnosti nesvědčí o jeho závislosti na nutné péči jiné osoby.

24. Krajský soud přihlédl také k tomu, že dne 21. 3. 2022 nabyl účinnosti zákon č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaným invazí vojsk Ruské federace. Žalobce v řízení před soudem uvedl, že pobývá nyní v České republice na základě institutu strpění. Podle § 4 odst. 4 citovaného zákona platí, že pro účely zákona o pobytu cizinců se osoba s udělenou dočasnou ochranou považuje za držitele víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území České republiky podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Podle § 6 odst. 6 zákona č. 65/2022 Sb. platí, že okamžikem přiznání oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany je zastaveno řízení o žádosti o vydání nebo o prodloužení doby platnosti oprávnění k pobytu podle zákona o pobytu cizinců. To znamená, že i v případě, že by krajský soud shledal důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, věc by se vrátila do stádia správního řízení, které by však nemohlo skončit výsledkem pro žalobce příznivým, neboť by ze zákona došlo k jeho zastavení.
25. Krajský soud závěrem dodává, že snaha žalobce pobývat na území České republiky společně se svým synem a jeho rodinou je zcela legitimní a lidsky pochopitelná. Žalobce však požádal o ne zcela přiléhavý typ pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců, kde následně neunesl důkazní břemeno ohledně splnění zákonných podmínek pro jeho přiznání. Jak upozornila žalovaná v písemném vyjádření i při jednání soudu, žalobce měl možnost využít např. instituty víza k pobytu nad 90 dnů nebo dlouhodobého pobytu za účelem rodinným.
26. Pokud jde o otázku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života s odkazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že ustanovení čl. 8 Úmluvy je přímo aplikovatelné a otázkou přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života se správní orgány musí zabývat vždy bez ohledu na to, zda posouzení přiměřenosti v konkrétním případě výslovně požaduje některé z ustanovení zákona o pobytu cizinců s odkazem na jeho § 174a odst. 3. Namítá-li tedy cizinec ve správním řízení nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, je správní orgán povinen se s touto námitkou vždy vypořádat (srov. např. rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30). Žalobce ve správním řízení tuto otázku nevznnesl; učinil tak až v řízení před soudem. Nelze proto žalovanému vytýkat, že se touto otázkou v napadeném rozhodnutí nezabýval. Krajský soud pak důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života neshledal. Zohlednil přitom okolnosti, uvedené výše v bodu 24. odůvodnění. Dále vzal v úvahu, že žalobce má nyní alespoň dočasně zajištěno pobytové oprávnění vzhledem k aktivaci unijních mechanismů dočasné ochrany. Konečně přihlédl krajský soud i k tomu, že bez ohledu na válečný konflikt na Ukrajině měl žalobce možnost požádat o udělení jiných pobytových oprávnění podle zákona o pobytu cizinců (viz bod 25.). Napadené rozhodnutí tedy nyní

vzhledem ke všem okolnostem do žalobcova práva na soukromý a rodinný život fakticky nezasahuje.

V. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Pardubice 30. března 2022

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu